

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy są sprzeczne z art. 17 ust. 6 akapit drugi szóstej dyrektywy⁽¹⁾ zmiany wprowadzone do uregulowania takiego jak rozpatrywane w niniejszym przypadku, w drodze których wprowadzenia państwo członkowskie zamierzało skorzystać z przewidzianej w tym przepisie możliwości (utrzymania w mocy) wyłączenia odliczania w przypadku określonych towarów i usług, jeśli wskutek tych zmian w większości przypadków zwiększyła się kwota wyłączona z możliwości odliczenia, lecz zostały zachowane logika i systematyka tego ograniczającego możliwość odliczenia przepisu?
- 2) Jeśli na pytanie to należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, czy sędzia krajowy nie może stosować uregulowania ograniczającego możliwość odliczania jako całości, czy też wystarczy, że nie będzie on uwzględniał tego uregulowania o tyle, o ile rozszerza ono zakres stosowania wyłączenia lub ograniczenia istniejącego w chwili wejścia w życie szóstej dyrektywy?

(¹) Dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r., szósta dyrektywa w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicono podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1, polskie wydanie specjalne: rozdział 09 tom 01 s. 23–62).

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-600/10)

(2011/C 80/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i W. Mölls, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że utrzymując w mocy przepisy, zgodnie z którymi dywidendy wypłacane na rzecz funduszy emerytalnych podlegających ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu oraz odsetki wypłacane na rzecz takich funduszy emerytalnych oraz na rzecz kas emerytalnych podlegających ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu są pod względem podatkowym traktowane mniej korzystnie aniżeli dywidendy, względnie odsetki, wypłacane na rzecz podlegających nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu kas emerytalnych bądź funduszy emerytalnych, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 63 TFUE i art. 40 porozumienia EOG;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszej skargi jest niemieckie uregulowanie, zgodnie z którym dywidendy wypłacane na rzecz podlegających ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu (tzn. niebędących rezydentami) funduszy emerytalnych oraz odsetki wypłacane na rzecz takich funduszy emerytalnych oraz na rzecz kas emerytalnych podlegających ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu są pod względem podatkowym traktowane mniej korzystnie aniżeli dywidendy, względnie odsetki, wypłacane na rzecz podlegających nieograniczonemu obowiązkowi podatko-

wemu kas emerytalnych (tzn. krajowych) bądź na rzecz podlegających nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu funduszy emerytalnych.

Niebędące rezydentami fundusze emerytalne i kasy emerytalne są względem podobnych podmiotów krajowych traktowane gorzej z trzech następujących względów:

W ramach opodatkowania odsetek uzyskiwanych przez kasy emerytalne nie jest pobierany podatek od dochodów kapitałowych (Kapitalertragssteuer) ani podatek dochodowy od osób prawnych (Körperschaftsteuer), gdy podmiotem uzyskującym odsetki jest zwolniona z podatków krajowa kasa emerytalna. W ten sposób odpada wszelkie opodatkowanie przedmiotowych dochodów. Jednakże w odniesieniu do kas emerytalnych niebędących rezydentami nie zostało przewidziane żadne tego rodzaju zwolnienie z podatku od dochodów kapitałowych, tak że jest on w każdym od nich razie pobierany i to w wysokości 25 % kwoty brutto, powiększonej o dodatek solidarnościowy (Solidaritätszuschlag).

W ramach opodatkowania dywidend uzyskiwanych przez fundusze emerytalne krajowe fundusze emerytalne mogą objąć procedurą obliczana wymiaru podatku podatek od dochodów kapitałowych. Po pierwsze ma to taki skutek, że koszty uzyskania przychodu mogą zostać odliczone od podatku, a opodatkowane zostają jedynie dochody netto. Po drugie prowadzi to do tego, że podatek od dochodów kapitałowych zostaje zaliczony na poczet ogólnego zobowiązania podatkowego, tak że zastosowanie znajduje ogólna stawka podatku dochodowego od osób prawnych wynosząca 15 %. Fundusze emerytalne niebędące rezydentami nie mogą jednak uzyskać żadnego takiego dostosowania: wobec nich kwestionowane uregulowanie wyłącza odliczanie wszelkich kosztów uzyskania dochodu, włącznie z kosztami pozostającymi w bezpośrednim związku z dochodami uzyskanymi w kraju.

W końcu jeżeli chodzi o opodatkowanie odsetek uzyskiwanych przez fundusze emerytalne sytuacja prawna jest co do istoty identyczna jak w przypadku, gdy fundusze emerytalne uzyskują dywidendy: tak jak w przypadku dywidend fundusze emerytalne niebędące rezydentami są traktowane gorzej tak w odniesieniu do odliczania kosztów uzyskania dochodu, jak i w odniesieniu do stawki podatkowej.

Zdaniem Komisji takie gorsze traktowanie niebędących rezydentami kas emerytalnych wzgl. funduszy emerytalnych jest niezgodne ze swobodą przepływu kapitału. Komisja uważa, że w żadnym z tych przypadków dokonanie rozróżnienia nie jest obiektywnie uzasadnione.

Artykuł 63 TFUE zakazuje wszelkich ograniczeń w transgranicznym przepływie kapitału w porównaniu z wewnątrz krajowym przepływem kapitału. W tym kontekście zdaniem Komisji art. 65 ust. 1 lit. a) TFUE nie może być interpretowany w ten sposób, że każde uregulowanie prawnopodatkowe, które pomiędzy podmiotami podlegającymi obowiązkowi podatkowemu dokonuje rozróżnienia w zależności od miejsca ich zamieszkania bądź miejsca inwestowania kapitału jest bezwzględnie niezgodne z traktatem. Zakres zakazu ogranicza art. 65 ust. 1 TFUE, zgodnie z którym środki krajowe określone w ust. 1 nie powinny stanowić arbitralnej dyskryminacji ani ukrytego ograniczenia w swobodnym przepływie kapitału i płatności w rozumieniu artykułu 63. Tego rodzaju rozróżnienia są zgodne z prawem UE tylko wtedy, gdy są stosowane do sytuacji, które nie są obiektywnie porównywane lub które uzasadniają je nadrzędne względy interesu ogólnego. Uzasadnienie takie jest dopuszczalne tylko w zakresie, w jakim uregulowanie nie wykracza poza to co niezbędne dla osiągnięcia realizowanego celu.

W kwestii odliczania kosztów uzyskania dochodu Komisja pragnie zwrócić uwagę, iż państwa członkowskie muszą przestrzegać znajdujących podstawę w traktacie zakazów dyskryminacji także w odniesieniu do podatków pobieranych u źródła. W tym kontekście państwo będące źródłem dochodów nie może powoływać się na jednostronne uregulowania obowiązujące w innym państwie członkowskim, aby uniknąć wypełnienia ciężących na nim zobowiązań. Niemcy nie podniosły, jakoby nich innymi państwami członkowskimi zostało uzgodnione, aby to one dokonały zamiast Niemiec odliczenia kosztów uzyskania dochodów. Nawet jeśli takie porozumienie by istniało, często nie prowadziłyby to do celu, na przykład wtedy, gdy odnośne dochody są w innym państwie zwolnione z podatku lub podatnik ogólnie rzecz biorąc nie uzyskuje zysku. Ponadto w przypadku stosowania metody zaliczania odliczanie kosztów uzyskania dochodu w państwie siedziby nie mogłoby zastąpić tej operacji dokonywanej w państwie będącym źródłem dochodu, ponieważ w tej sytuacji obydwie państwa opodatkują de facto ten sam dochód. W związku z tym opodatkowanie, które obejmuje nie dochód brutto, lecz dochód netto, jest zapewnione tylko wtedy, gdy obydwie państwa stosują swoje przepisy dotyczące odliczania kosztów uzyskania dochodu. Odliczenie przez państwo będące źródłem dochodu nie prowadzi zatem do podwójnego opodatkowania, lecz zapewnia jedynie równe traktowanie z sytuacjami wewnątrz krajowym.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez dall'Upravno sodišče Republike Slovenije (Republika Słowenii) w dniu 21 grudnia 2010 r. — Pelati doo przeciwko Republice Słowenii

(Sprawa C-603/10)

(2011/C 80/22)

Język postępowania: słoweński

Sąd krajowy

Upravno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pelati doo

Strona pozwana: Republika Słowenii

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni art. 11 dyrektywy Rady 90/434/EWG⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym na mocy których Republika Słowenii jako państwo członkowskie uzależnia ulgę podatkową na rzecz spółki handlowej mającej zamiar dokonać podziału (wydzielenia części spółki i utworzenia nowej spółki) od terminowego złożenia wniosku o wydanie zezwolenia na przyznanie przywilejów podatkowych będących konsekwencją wydzielenia w przypadku spełniania ustanowionych warunków lub zgodnie z którymi podatnik automatycznie traci ulgi podatkowe przewidziane w ustawodawstwie krajowym z powodu upływu terminu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów, dotyczących spółek różnych państw członkowskich (Dz.U L 225, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Provinciale di Parma (Włochy) w dniu 30 grudnia 2010 r. — Danilo Debiasi przeciwko Agenzia delle Entrate Ufficio di Parma

(Sprawa C-613/10)

(2011/C 80/23)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione Tributaria Provinciale di Parma

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Danilo Debiasi

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate — Ufficio di Parma

Pytania prejudycjalne

Czy występuje sprzeczność pomiędzy art. 19 ust. 5 i art. 19a DPR 633/72 a art. 17 ust. 2 lit. a) dyrektywy 77/388/EWG, a także dokumentem COM(2001) 260 wersja ostateczna z dnia 23 maja 2001 r. i dokumentem COM(2000) 348 wersja ostateczna z dnia 7 czerwca 2000 r. oraz odmienne traktowanie w zakresie systemu podatku VAT w ramach wspólnotowych z wynikającą z tego potrzebą harmonizacji z innymi europejskimi porządkami prawnymi jako, że różne państwa członkowskie stosują w pewnych okolicznościach obniżone stawki podatku.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Namur (Belgia) w dniu 22 grudnia 2010 r. — Rémi Paquot przeciwko Państwu belgijskiemu — federalnemu ministerstwu finansów

(Sprawa C-622/10)

(2011/C 80/24)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de première instance de Namur

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Rémi Paquot

Strona pozwana: Państwo belgijskie — federalne ministerstwo finansów